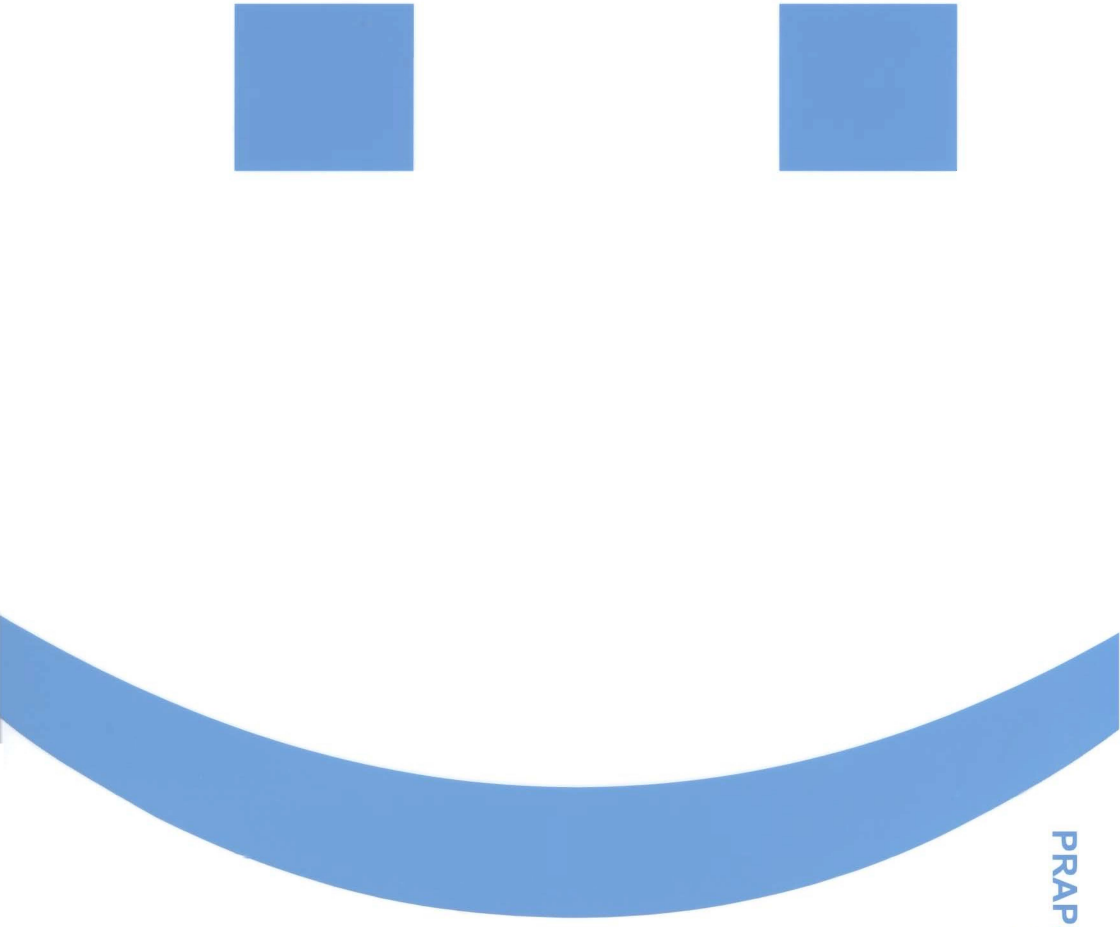

PRAPREMIERA
8.03.2013

Agnieszka Jakimiak
ARTYŚCI PROWINCJONALNI

PRAPREMIERA
8.03.2013

Reżyseria: Weronika Szczawińska
Konsultacja dramaturgiczna: Agnieszka Jakimiak
Scenografia i kostiumy: Izabela Wądołowska
Muzyka: Krzysztof Kaliski

Obsada:
Aktor - Jakub Kotyński
Aktorka - Aleksandra Listwan
Reżyser - Piotr Wawer Jr
Krytyk - Arkadiusz Wójcik
oraz Krzysztof Kaliski jako Maestro

Asystent reżyserki: Arkadiusz Wójcik
Asystentka scenografki: Barbara Stelmachowska
Wykonanie kostiumów: Synthetic

Agnieszka Jakimiak
ARTYŚCI PROWINCJONALNI

gdybyśmy mieli nigdy nie widzieć nic w teatrze. i gdyby nasze spojrzenie nigdy nie było na scenie. gdybyśmy nie uczestniczyli w graniu, reżyserowaniu, realizowaniu, wizualizowaniu, konceptualizowaniu, psychologizowaniu, przedstawianiu i na nowo nazywaniu. czy cokolwiek by się zmieniło? czy brakowałoby? czy tęskniłoby się? czy chciałoby się? jeśli fundamentem teatru jest wiara, przekonanie, misja, talent, oddanie, to wszystko dawno poszło w niwecz. jeśli podstawą teatru jest zaspokojenie i ukojenie, litość, trwoga, czystość i zmaza, to wszystko od dawna stracone. jeśli koniecznością teatru jest utrzymanie, upodobanie, ułagodzenie i gustów zaspokojenie, to od pokoleń krążymy w błędnym kole. skoro rozbijamy się między pragnieniem a ustąpieniem, między wolą a wyobrażeniem, elitarnością a egalitarnością, mnogością a jakością, to czy przysługuje nam miejsce własne? skoro znaleźliśmy się tu i teraz, w ramach koniecznej i niekoniecznej działalności, w trybach zbywalnej i niezbywalnej twórczości, w przestrzeni wewnętrznej konieczności i zewnętrznej zaściankowości, być może nadszedł czas na przyszpilenie, nazwanie i naznaczenie tej dziwnej wiary, którą wyznajemy, nietypowej potrzeby, której się oddajemy, uporczywego poszukiwania, z którego nie możemy się wydostać. i być może nastała pora najwyższa, żeby zapytać, co się kryje w oku widza i co przebija ze wzroku kierowanego z półmroku sceny. czego chcemy, czego chcecie, my nie wiemy, wy nie wiecie.

agnieszka jakimiak
weronika szczawińska

dwa tysiąclecia prawie i ani jednego boga! słowa nietzschego dotyczą chrześcijaństwa i faktu, że europejska cywilizacja nie była w stanie wyłonić przez dwa tysiąclecia nowego systemu religijnego, nowego bóstwa. właśnie te słowa chciałbym strawestować w odniesieniu do polskiego teatru: dwie dekady i ani jednego przykładu nowego modelu teatru. (...) rok 1989 – kluczowy dla polskiej transformacji – przebiegał pod znakiem lęku przed zbytnią radykalnością postulatów politycznych; okres ten cechowało tłumienie społecznej energii i podważanie zaufania do romantycznych modeli myślenia o polskim społeczeństwie i polskiej kulturze. romantycznych modeli, które z jednej strony wynoszą wysoko twórczą jednostkę, z drugiej – odwołują się do rytualnych form życia wspólnotowego i poddają je odważnym rewizjom. wraz z romantycznymi mitami odrzucono romantyczny impuls radykalnej zmiany. to podważone zaufanie mocno zaciążyło nad życiem teatralnym w polsce. kazało uznać, że musimy poruszać się w obszarze mniejszego zła: nie naruszać rozbudowanego systemu teatrów repertuarowych, a jedynie w jego granicach negocjować dla siebie jak najkorzystniejsze warunki. pociąga to za sobą różne konsekwencje. po pierwsze, relacja z widownią nie staje się polem pełnej wolności artystycznej. po drugie, przenikanie się różnorodnych form sztuk performatywnych musi spotkać się z ograniczeniami.

fragment tekstu grzegorza niziołka „dwa tysiąclecia prawie i ani jednegoboga!", „didaskalia" nr 99

ARTYŚCI PROWINCJONALNI – PRZEWODNIK

PROLOG

do jana kurnakowicza podszedł na ulicy jakiś jegomość i powitał go słowami:
- moje uszanowanie koledze!

pan jan nieco się stropił.

- proszę mi wybaczyć – rzekł – ale nie mogę sobie przypomnieć…
- jak to? – zdziwił się intruz – przecież grywamy często razem.
- grywamy – jęknął pan jan – w co?
- graliśmy na scenie – i patrząc na mistrza dodał niemal z pretensją w głosie:
- pan – horodniczego, a ja wraz z innymi statystami klęczałem u pańskich stóp i całowałem pańskie buty.

PRELUDIUM I, w którym zapytuje się, czy dobrze będziemy bawieni

KATECHIZM, CZYLI ŻADNYCH MARZEŃ, PANOWIE I PANIE

i nie laur, loża, lawa, tylko li tylko.
i nie hamlet, horsztyński, henryk ibsen, tylko halabardnik.
i nie recenzja, rola, reżyseria, tylko ramota.
i nie talent, tatwarz, tożtota, tylko tajakjejtam, tamta, taowa.
i nie kariera, tylko katastrofa.

PRELUDIUM II, w którym padają pytania o litość i trwogę

REŻYSER, CZYLI MARZENIE O JASNEJ SCENIE

widzę to tak, że miałem sen.
widzę to tak, że miałem sen, w którym bardzo chciałem stworzyć spetakl.
śniło mi się, że przyszedłem do teatru, a wszystkie ściany białe,
a okna otwarte na oścież, a drzwi wypadły z framugi, a ludzie wchodzą
przypadkiem, a wbiegają z ulicy, a zaglądają przy okazji, a wpadają
mimochodem.cyt, iskierka zgasła.

PRELUDIUM III, w którym wyraża się uprzejma troska o opowiadaną historię

AKTORKA, CZYLI MARZENIE O WIDZIALNYM WIDZU

bo czy urodzie pani gra dorasta?
czy emploi pani tej roli nie gani?
czy nam ten głos do roli pasuje?
czy nam ta twarz roli nie psuje?
czy nam pani kształt roli nie fastryguje?
czy nam pani figura postaci nie definiuje?

PRELUDIUM IV poddające w wątpliwość i zrozumienie, i porozumienie

KRYTYK, CZYLI MARZENIE O JĘZYKU NOWYM

pytam siebie, ile zapamiętałem z tego, co nie widziałem. i ile widziałem z tego, co zapomniałem.ile widziałem z tego, co widziałem, a ile widziałemz tego, co zapomniałem, ile widziałem na własne oczy, ile widziałem przez oczy cudze, ile spisałem, z tego, co chciałem zobaczyć, ile z tego, czego widzieć nie chciałem.

PRELUDIUM V, w którym docieka się ciągu dalszego rzekomej akcji

AKTOR, CZYLI MARZENIE O AKCIE NIECAŁKOWITYM

mnie by się to tak widziało.sam wiem, co i jak powiem, sam wiem, gdzie się tu usadowię, sam się potrafię umieścić, sam siebie osadzę w treści. wiem sam, jak ja to wszystko zagram, nikt mnie po kątach rozsadzał nie będzie, nikt mi paluchem wytykał kierunku, nikt mi nie będzie dyktował warunków. skoro jestem myślący, wiedzący i odgrywający, nie będę nascenie błądzący.

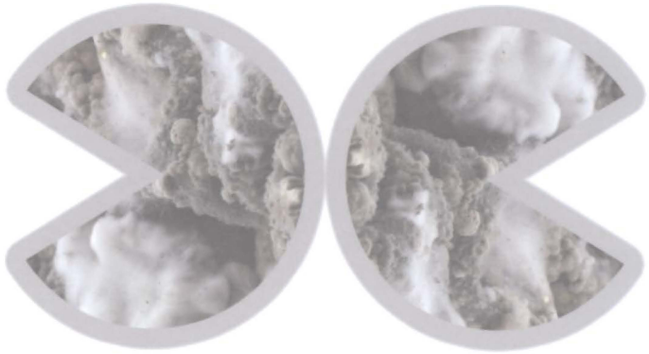

PRELUDIUM VI jest preludium muzycznym o muzycznym charakterze. w którym wykonuje się utwór

JOHN CAGE
4'33''

partytura graficzna

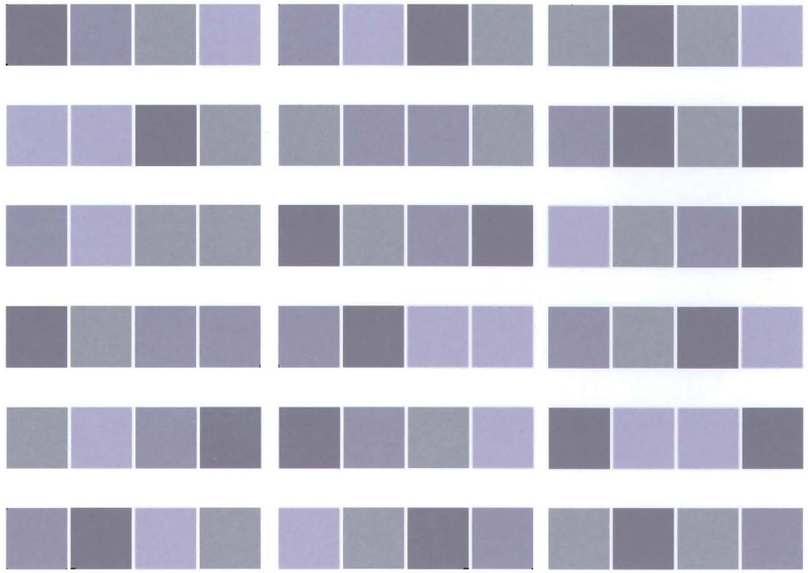

MAESTRO CZYLI MARZENIE O TEATRZE OTWARTYM

a gdyby tak wspak?
a jeśli bez treści?
co gdyby wywrotnie?
a jeśli odwrotnie?

czyli:
nie chcę być w strukturze, w hierarchii i w marmurze.

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego

:nstytut teatralny
im. Zbigniewa Raszewskiego

Ogólnopolski Konkurs na **Wystawienie Polskiej Sztuki** Współczesnej

Spektakl bierze udział w 19. Ogólnopolskim Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej

TEATR POWSZECHNY W ŁODZI
POLSKIE CENTRUM KOMEDII
MAŁA SCENA
dyrektor Ewa Pilawska

PREZYDENT MIASTA ŁODZI
HANNA ZDANOWSKA

Termomodernizację budynków Teatru Powszechnego w Łodzi dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego

HEXELINE

Dalkia

ATLAS SZTUK

opus film

amcor

lapis bis

TOYA

TVP ŁÓDŹ

PROGRAM REGIONALNY
NARODOWA STRATEGIA SPÓJNOŚCI

Łódzkie

UNIA EUROPEJSKA
EUROPEJSKI FUNDUSZ ROZWOJU REGIONALNEGO

„Projekt współfinansowany przez Unię Europejską z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego oraz budżetu samorządu wojewó

Fundusze Europejskie dla rozwoju regionu łódzkiego
„Budowa Małej Sceny Teatru Powszechnego w Łodzi"

dyrektor
Ewa Pilawska

aktorzy
Magdalena Dratkiewicz, Marta Górecka, Katarzyna Kowalczuk, Barbara Lauks, Aleksandra Listwan, Karolina Łukaszewicz, Zofia Plewińska, Barbara Połomska, Ewa Sonnenburg, Barbara Szcześniak, Magda Zając, Beata Ziejka, Jakub Firewicz, Janusz German, Mirosław Henke, Andrzej Jakubas, Jakub Kotyński, Janusz Kubicki, Piotr Lauks, Jacek Łuczak, Artur Majewski, Michał Maliszewski, Grzegorz Pawlak, Tomasz Piątkowski, Jan W. Poradowski, Michał Szewczyk, Marek Ślosarski, Piotr Wawer jr., Mariusz Witkowski, Grzegorz Wojdon, Arkadiusz Wójcik, Artur Zawadzki

kierownik literacki Anna Maria Dolińska

konsultantka programowa/dramaturżka Weronika Szczawińska

reżyser Marcin Sławiński

opracowanie graficzne: Rav Piekoszewski
druk: FingerPrint

Teatr Powszechny w Łodzi
ul. Legionów 21 91-069 Łódź

ZE ZBIORÓW
Instytutu Teatralnego

TEATR
POWSZECHNY
W ŁODZI

POLSKIE CENTRUM KOMEDII

MAŁA SCENA